

ἐκάθητο ὅλην τὴν ἡμέραν ἐξαπλωμένος κ' ἐμάθαινε νὰ χα-
σμουριέται· αὐτὸς ἐθεωροῦσε τοῦτο ἀριστοκρατικό, διότι
ἡμεῖς οἱ ἄλλοι μύρμηκες δὲν εἶχαμε καιρὸ νὰ γυμνασθοῦμε
᾿στὸ χασμουρίσμα.

Φυσικὰ ᾿σαν πρίγκηψ ἤθελε καὶ νὰ τρώγῃ, ὥστε ἡ μη-
τέρα του πάλιν ὅλην τὴν ἡμέραν μόνον δι' αὐτὸν εἰργάζετο,
καὶ ἐπειδὴ εἶτε οὕτως εἶτε ἄλλως ἔπρεπε καὶ αὐτὴ νὰ δου-
λεύῃ μαζὶ μας, ὅταν ἐβγάζαμεν τὰ αὐγὰ εἰς τὸν ἥλιον, ἐν-
νοεῖς ὅτι ποτὲ δὲν θὰ κατῴρθωνε νὰ τελειώσῃ ὅλαις ταῖς δου-
λειαῖς της, ἂν δὲν τὴν βοηθοῦσεν ἡ Σισή. — Αἶ, ὡμορφη
δὲν ἦτον ἡ καυμένη ἡ Σισή· ἦτανε μικρή, μελαχροινὴ πολὺ
καὶ ἡ μέση της ἀκόμη δὲν ἦταν τόσο λεπτή, ὅσον ἡ μέση
τῶν ἄλλων μυρμηκοπούλων· στήθόδεσμο ποτὲ δὲν φοροῦσε,
γιατί, ἔλεγε, πῶς τὴν ἐμπόδιζε ᾿στὴν ἐργασία. Ἄ, πολὺ ἐπι-
μελὴς ὅμως ἦταν ἡ Σισή. Ὡσοῦ νὰ στρίψῃς ᾿μάτι ἐτρεχε
κ' ἔφερε τὰ αὐγὰ της ᾿στὸν ἥλιο, ἄρμεγε τὸ κοπάδι τῶν
φειρῶν της καὶ πῆγαινε τὸ γάλα τους ᾿στὸν πρίγκηπα, κ'
ἀπ' τὴν χαρὰ της ἐγίνονταν κατάμαυρη ᾿στὸ πρόσωπο, ἂν
καμμιὰ φορὰ αὐτὸς ἐσήκωνεν ὀλίγον το
κεφάλι του ἀπ' το σοφὰ
καὶ χασμῶμενος τῆς
ἔλεγε: — „Νόστιμο
εἶνε, φέρε κι' ἄλλο,
Σισή“. Τότε αὐτὴ πάλιν
ἐτρεχε περισσότερο
χάριν του καὶ ᾿στὰ χα-
μένα ἐγὼ τῆς ἔλεγα
ἐκατὸ φοραίς.

— Ἡ πολλὴ κα-
λωσύνη εἶνε μωροσύνη,
Σισήκα, καὶ μὴ περι-
μένης νὰ σὲ πάρῃ αὐ-
τὸς γυναικῶν· εἶνε πάρα
πολὺ ὑπερήφανος.

Τότε δὰ ἔφευγεν
ἀπο κοντά μου, ᾿σαν νὰ
τῆς εἶχαν βάλει νέφτι, καὶ ὅσαις φοραῖς τὴν ἠκολούθησα, πάν-
τοτε τὴν εὗρισκα μέσα ᾿ξὲ φύλλα ἀπὸ ἀγριομυῖσωτο· αὐτὰ δὰ
ἦτανε τὸ ἡμερολόγιό της καὶ ἐκεῖ ἔγραφε μ' ἓνα λεπτὸ ποδάρι
μύγας διάφοραις ἀνοησίαις περὶ τοῦ εὐγενοῦς πρίγκηπος καὶ
τῆς πτωχῆς δούλας, καὶ ἐνόμιζεν, ὅτι κανεὶς δὲν ἔβλεπε καὶ
δὲν ἐγνώριζε, τί κάμνει. Ἐγὼ ὅμως πάντοτε ἐτρεχα κατόπι
της καὶ ἐδιάβαζα τὰ γραφόμενα, βέβαια μόνον ἀπὸ συμ-
πάθειαν. Τὸ βράδυ, ὅταν ἡ ἄλλαις μυρμηκοπούλαις ἔπαιρ-
ναν τὸ „τέι τους μὲ μύγαις“, ἡ Σισή ἐκάθητο καὶ ἔκαμνε
μαντήλια ἀπὸ ἐρεικόφυλλα, τὰ ὅποια εἶνε μὲν ὀλίγον σκληρὰ
καὶ τσουγκρανίζουν, ἀλλὰ εἶνε γερά καὶ βαστοῦν πολὺ, καὶ
ἡ Σισή ἦτο πρακτικὴ μὲ ὅλαις της ταῖς ἀνοησίαις εἰς τὸ
μυοσωτικὸν ἡμερολόγιον. Πέντε δωδεκάδες μαντήλια εἶχε
κατασκευάσει καὶ ᾿ξὲ καθενὸς γωνία μὲ το δεξι χεράκι της
εἶχε γράφει τὸ ὄνομα Σισή καὶ ἓνα φύλλο μυοσωτίδος.
Ἐχρειάζετο τῷ ὄντι τόσα μαντήλια, διότι πολὺ ἔκλαιεν, ἡ
καυμένη ἡ Σισή.

Τέλος ἔφθασε καὶ ὁ πρίγκηψ ᾿ξὲ ᾿κείνα τα χρόνια, ποῦ
κ' ἡμεῖς οἱ μύρμηκες πρέπει νὰ πανδρευθοῦμε, καὶ νὰ ποῦμε
τὴν ἀλήθειαν, μεθ' ὅλην του, ἡ καλλίτερα ἀκριβῶς, διὰ τὴν
τεμπελιά του καὶ τὴν ὑπερηφάνειά του ἐλατρουέτο ἀπὸ ὅλαις
ταῖς μυρμηκοπούλαις, ὥστε κάθε μιὰ τρέχοντας ἤθελε τὸν
πάρει. Αὐτὸς ὅμως εἶχε σηκώσει τὴ μυτίτσα του πολὺ

ὀψηλὰ καὶ δὲν τῷ ἤρεζε καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ Σουσοῦ, ἡ ὁποία
φοροῦσε κόκκινη φοῦστα καὶ ἦτον ἡ ὠραιότατη δεσποινὴς
τοῦ χωριοῦ μας. Εἶπεν ὅτι ἐσκόπευε νὰ γυρίσῃ ᾿στὸν κόσμον
καὶ νὰ ζητήσῃ γυναικῶν, ποῦ νὰ ἦνε ἔκτακτο πρᾶγμα. Τότε
ἐγὼ εἶχα εἰπεῖ ᾿ς ἓνα γείτονά μου: Ἡμεῖς οἱ μύρμηκες
ἐστρώσαμεν ὁλόκληρον δρόμον ἀπὸ ἓνα χοντρὸ πεῦκο ᾿ξὲ
ἄλλο, ᾿ξέρουμε ὅλα τὰ μονοπάτιά του καὶ καθημέρα γυρ-
νοῦμε ᾿ς αὐτά, κάτω ἀπὸ αὐτὸν τὸν δρόμον ἔχουμε ὠραιό-
τατα δωμάτια καὶ μεγάλαις ἀποθήκας, γεμάταις ἀπὸ φυλ-
λόφειραις καὶ ψημέναις ἀράχλαις. Αὐτὸς εἶνε ὁ ᾿δικός μας
κόσμος καὶ αὐτὸς εἶνε ὁ ὠραιότατος ποῦ ᾿μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ
᾿στὸν κόσμον — κ' ἐδῶ βλέπεις τὸ παλληκάρι μας νὰ γυ-
ρεύῃ κατὶ ἔκτακτο!

Τίποτε δὲν ὠφέλησεν, ἂν κ' ἔλεγα εἰς τὴν μητέρα του:
„Ὁ ὕψων ἐαυτὸν ταπεινωθήσεται καὶ ὁποῖος σηκώνει τὸ
μοῦτρό του ᾿στὰ σύννεφα, αὐτὸς σπᾶνει κατὰ γῆς τὸ ποδάρι
του.“ ἀντὶ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ διὰ ταῖς καλαῖς συμβουλαῖς
μου, ἐκρέμασε τὰ μοῦτρα καὶ ἔστειλε τὸ παιδί της ᾿στὰ ξένα.

Ἀργότερα βέβαια ἀπο
τὸν πόνο τοῦ χωρι-
σμοῦ, ἀπέθανεν ἡ καυ-
μένη.

Ὅταν ἐπεσκέφθηκα
ἐκεῖνο τὸ βράδυ τὸ
μυῖσωτο, εἶδα ἐπάνω
του μιὰ καρδιά ζω-
γραφισμένη καὶ κομ-
μένη ἴσια ᾿στὴ μέση
καὶ σκεπασμένη ἀπὸ
μιαν πολὺδάκρυν ἱτέαν.
Εἶχα πολὺ συγκινηθῇ
καὶ ἔτρεξα νὰ παρη-
γορήσω τὴ Σισή· ἐκά-
θητο ᾿ξὲ μιὰ τρύπα ἀπὸ
βρυόφυλλα καὶ εἶχα
᾿μπροστά της ἀπλω-
μένα ὅλα της τὰ μαν-
τήλια,

διὰ νὰ στεγνώσουν εἰς τὸ φεγγάρι· ὅλα ἦσαν νερο
ἀπο τα πολλὰ της δάκρυα. Μόλις ἐτοιμάσθηκα ν' ἀνοίξω
τὸ στόμα μου, αὐτὴ ἔφυγεν ἀπὸ κοντά μου καὶ ἀπὸ τότε τὰ
μάτια της ἔμειναν ἀπὸ κλάμματα πρισμένα καὶ ἐγίνεν ὅλως
διόλου λιγνὴ, τὸ ὅποιον ἄλλως τε πολὺ καλὰ τῆς ἐπῆγαινε.

Τὸ πρίγκηπόπουλο ὅμως ἐτρεχε ᾿μέρα νύχτα καὶ δὲν
᾿μποροῦσε ναῦρη γυναικῶν, ἡ ὁποία νὰ τοῦ ἀρέσῃ ἀρεκτά.
Μιὰ φορὰ μόνον ἔδωκε ᾿ς ἓναν κορυδαλὸ μιὰ παραγγελιά,
ὁ ὁποῖος ὅμως ᾿πέταξεν ἀπὸ ᾿πάνω του ᾿σαν νὰ μὴν εἶχεν
ἀκούσει τίποτε.

Μιὰ βραδυὰ ἐπὶ τέλους ἔφθασεν ὑποκάτω ἀπὸ κατὶ
δένδρον, τὰ ὅποια, καθὼς μᾶς διηγείτο κατόπιν, δὲν εἶχανε
στενὰ καὶ σουβλερὰ φύλλα ᾿σαν αὐτὰ ἐδῶ τὰ δένδρα, ἀλλὰ
πλατεῖα καὶ μαλακὰ καὶ πιδ μεγάλη καὶ δυνατὴ φωνή, ὅταν
ὁ ἀέρας τὰ ἔκαμνε νὰ ὁμιλοῦνε. Ἐκεῖ ἀμέσως τοῦ ἀρεσε,
καὶ ἐσκέφθη: „Ἐδῶ χωρὶς ἄλλο θαῦρον γυναικῶν.“

Καὶ προτοῦ ἀκόμη ἀποτελειώσῃ αὐτὴν τὴν σκέψιν του
ἐφωτίσθηκεν ὅλο ἐκεῖνο τὸ μέρος ἀπὸ κόκκιναις σπιθοφω-
ταῖς, αἱ ὁποῖαις ἐχόρευαν εἰς τὸν ἀέρα, καὶ ὅταν μιὰ ἀπο
αὐταῖς ἐκάθησε ᾿ς ἓνα βρύον, εἶδεν ὁ μύρμηκας, ὅτι ἦτο κόκ-
κινη κανθαροπούλα.

Ἀμέσως τότε τὴν ἐρωτεύθηκε θανάσιμα καὶ εἶπε „Αὐ-
τήνα ἡ καμμιὰ!“ καὶ σηκώθηκε ᾿στὰ πσιανά του ποδάρια

„Νόστιμο εἶνε, φέρε κι' ἄλλο, Σισή“.